

Intranquil·litat

L'alta velocitat a la qual s'estan produint els canvis polítics i econòmics en l'estat espanyol es manifesta cada vegada amb més força en el camp dels mitjans de comunicació. Els últims mesos i, sobretot, els últims dies, s'han succeït tot de notícies significatives que, observades en conjunt, dibuixen un panorama prou diferent del que coneixíem, tant a Madrid com, també, als perifèrics Països Catalans. Són signes dels temps, però no per això ens deixen indiferents. En primer lloc, perquè els efectes perversos de la concentració empresarial en els mitjans de comunicació són més preocupants per al sistema democràtic que en els casos de la banca, les telecomunicacions o altres sectors. I en segon lloc, perquè la lògica política i empresarial dominant no garanteix ni la formació ni la consolidació d'un sistema propi de mitjans de comunicació als països de parla catalana, sinó més aviat al contrari.

Seria injust veure només la part buida del got i no la part plena. L'altre dia, en la primera compareixença parlamentària que feia, el nou conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya va fer un balanç favorable de la difusió de premsa en llengua catalana i explicava que, des de l'aparició de les versions en català dels diaris *El Periódico* (Barcelona) i *Segre* (Lleida), la lectura de diaris en aquest idioma s'ha doblat (al Principat de Catalunya, evidentment): del 9,2% de 1996 al 20,1% del 98. I també va fer un balanç positiu de l'edició de títols editorials en català i de la producció audiovisual. Cal dir que un balanç que tinguera present tot l'àmbit lingüístic no seria tan engrescador, encara que els últims temps s'hagen produït iniciatives que augmenten o

consoliden una certa presència de premsa periòdica d'informació general en català al País Valencià, Mallorca, Andorra o la Catalunya Nord.

Però tornem al que anàvem. Totes les iniciatives descrites en el paràgraf anterior corresponen a grups de comunicació autòctons. Tret d'alguna excepció inevitable, cap ni una correspon als grans grups de comunicació estatals, que, o bé ignoren la pluralitat social i cultural del nostre mercat, o bé mantenen una política de gestos més o menys dignes com a argument comercial. Per tant, com diem, des d'un punt de vista lingüístic és preocupant la concentració dels mitjans de comunicació en poques mans.

A més, aquesta tendència no solament té conseqüències desfavorables per a la normalització lingüística, sinó que esborra a poc a poc allò que podríem anomenar el sistema comunicatiu dels Països Catalans, que cada vegada compta amb menys empreses independents. Les últimes notícies i rumors relacionats amb el Grup Godó (editor de *La Vanguardia*), el grup Zeta (editor d'*El Periódico*), el diari *Avui* o el diari *Regió 7*, per citar només alguns casos, no conviden a la tranquil·litat.

I el paper dels poders públics tampoc tranquil·litza. Hi ha exemples per a tots els gustos: bons, com la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; dolents, com els criteris de concessió de llicències d'emissores de ràdio (tant a Barcelona com a València, vistos els resultats), i exemples del que hauria pogut ser i no és, com la Ràdiotelevisió Valenciana. I, per acabar, tampoc tranquil·litza la catifa que està trobant al seu pas el grup Telefónica, que cada dia augmenta més en influència política i mediàtica. ■

LA GALERIA

71

The Cure presenten disc en un 'revival' sinistre

Joan M. Oleaque

The Cure presenten a València i a Barcelona el seu darrer disc.

OPINIÓ

11

L'allau conservadora...

Miquel Payeras

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canis

La decadència d'Occident

Toni Cañis

15

L'esclau

Pau Viciano

16

Ser humà

Martí Domínguez

17

Entre el cel i la terra

Joan Roura

18

L'Exèrcit Roig Japonès

Xavier Vinader

"Oh Jerusalem!"

Llibert Ferri

Carregar, i descarregar

Ramon Barnils

19

Riguem, riguem

Isabel-Clara Simó

Quan demanin perdó...

Salvador Cot

82

Eleccions, 'unidad nacional'

Joan Francesc Mira